Ч. 30. В Перемишлі, дня 2. падолиста 1919. Рік. I

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника 70 сот. чвертьрічна передплата з пересилкою 10 К.

Виходить що тижня в пятницю. - Адреса Редакції і Адміністрації: Перемишль вул. Побереже ч. I.

політично-економічний орґан.

Вітайте!

По однорічній тяжкій неволі повернули в наш город наші дорогі громадяне, **Олексій Ярема, Іван Жовнір, Др. Володимир Загайкевич і Сидір Білинський**. Всім нам в памяті той мрачний, непривітний день 11. листопада, коли то арештовано їх як членів перемиської Укр. Національної Ради і вивезено на чужину. Повний рік карались вони як вязні, а ми болючо відчували їх брак серед громадянства, спочували з ними в їх терпіннях, невимовно тужили за ними...

Нині вони вже між нами.

Сконфіскована!

Імена наших громадянів перейдуть до історії нашого мучеництва в часі, коли инші народи раділи волею. Грядущі покоління з пошаною будуть вимавляти їх імена як тих, що перші терпіли за визвольні змагання Українського народа.

Вітайте між нами, наші Мученики. Усе громадянство з пошаною клонить голову перед Вами, перед Вашими терпіннями, прирікаючи, що воно готове на всі жертви, де ходить о волю України. Його теперішнім кличем:

»Йшли діди на муки,
Підуть і правнуки,
Ми за народ життя своє дамо!«

Trzebaż przykładów jeszcze bardziej jasnych:
Że te mścicielstwa i te bohaterstwa,
Którymi trąbę napełniamy sławy,
Są to okrutne jedynie szyderstwa
I z duchów polskich i ze świętej sprawy?

Міцкевич: Конфедерати Барські.
В переводі Олізаровського.
Дія II, сцена IV.

Справа Східньої Галичини по донесенням часописів ще не рішена, і всякі мудрування на цю тему зусім безпредметові. Коаліція не буде оглядатись на опінію інтересованих, лише порішить справу так, як їй буде видаватися справедливим. Зазначую це слово »справедливим« з притиском, бо годі мені зрозуміти, щоби такий розмірно невеличкий шматок землі, як Східня Галичина, положений ще до цього у самому нутрі континента, одалік від моря, для сущих інтересів таксі держави як Англія міг мати яке значіння. Наколи Англія про його будуччину видасть своє votum, то хіба не зі становиська своїх матеріяльних або політичних інтересів, лиш з почуття справедливости. Маю надію, що ще цієї хвилі доживу. Наперед не хочу нічого говорити.

Але як-небудь не люблю перехоплюватись, то одначе думаю, що з конкретних преміс можна без нараження себе на осмішення витягнути льогічні висновки. Такою конкретною премісою є факт, що коаліція ще не признала Східньої Галичини Польщі мимо її нагальних змагань, що більше — навіть провізорично її до Польщі до тепер не приділила, — а льогічним висновком з цього факту може бути лиш це, що не вважає нас такою „бандою" і „диччю", якими нас галицько-польська преса раз-у-раз іменує. Якби так було, то Англія вже давно без захитання булаб вволила польській діпльоматії і „паціфікацію" краю булаб офіціяльно поручила Польщі, бо звісно, що хто як хто, але Англія дуже є вразлива на точці розбишацької анархії. Тимчасом від маєвих подій минає майже вже пів року, і нічого не чувати про це, щоби Англія режім польської „карної експедиції" у Східній Галичині хотіла приняти до апробуючого відома; навпаки — по донесенням польських часописів робить навіть перепони. Значиться, справа їй не по нутру. Я і розумію, чому.

Англія знає, що діється в краю, їй звісний також тенор галицько-польської преси, що в розумінню західньо-европейському має бути неначе рефлектором загальної опінії населення. Хоч не хоч, по пресі оцінюють в Англії настрій і спосіб думання широких мас народа. А коли-ж галицько-польська преса знає лиш одну, одніську програму, а це круціяту проти українства, то ясна річ, що Англійці беруть це за програму усього польського народа. Щож дивного отже, що високо (але не в галицькому значінню!) культурному Ан-

---

РОМАН СЕКЕЛА.

СВІТЛО У НОЧІ.

Непривітного осінного дня в таборі Б. рівно о десятій годині рано покликали інтернованих та сповістили їх, що деякі мають вийти на волю. Між „щасливими" находився і Василь Вишенський, який недавно перебув чудом пятнистий тиф і вже встав та ходив, але ноги дуже йому омлівали і ледви міг рухатись. Був це мущина високого росту з великими палкими очима, які тепер глибоко запалися й світили фосфоричним блеском. Недавно ще чорне волосся вже густо посивіло, а довга борода надавала Василеві старечий вигляд...

Більшість звільнених — самі майже селяне були так вже прибиті горем і знеохочені до життя, що вістку про увільнення приняли майже байдуже, відтак розійшлися по своїх казнях за клунками, розпрощались з товаришами недолі і забралися кожний у своє місце...

Коли по шестимісячній тюрмі вийшов Василь на свіже повітря, в голові йому закрутилося і ледви не упав на землю. Залізничий поїзд відїздив доперва другого дня, так що по короткім думанню рішився він іти пішки до свого місточка, до рідні, яка вже втратила надію побачити його коли-небудь, та в голоді-холоді коротала день за днем...

Ішов просто себе битою цісарською дорогою і ані разу не оглянувся за собою такий, важкий біль і ляк збирав його серце. Доперва далеко за місцем, де стільки горя довелось йому пережити, присів на купі каміння, виняв хустину і почав обтирати піт з лиця, який густими каплями плив і плив без упину...

Довкола тягнулися довгі ряди незасіяного поля і якийсь великий смуток і жаль ішов від тих пустих перелогів, переораних ґранатами й шрапнелями — на яких від кількох літ не чути було веселого співу женців і косарів, а за це свистали кулі і гуділи важким гуком гармати, злітало голодне гайвороння і заєдно сумно кракало шукаючи за добиччю і падлиною, якої недавно так багато було на цих місцях...

* * *

Наближався вечір і ціле небо затягнулося густими, чорними хмарами. Від півночи зірвався холодний вітер і гнав перед себе тумани пороху та звареного морозом листя, яке летіло далеко-далеко від рідного пня, щоб вже ніколи до нього не вернути...

Василь намагався як найшвидше дійти до хати; гадав, що стріне по дорозі фіру, але їхали лиш вози з товаром і ніхто не хотів його взяти з собою. Наганув собі, що лісом веде стежка, якою колись переходив, та що в цей спосіб скоротить собі дорогу. Незважаючи на надходячий вечір, з серцем повним незміримої туги за ріднею, рішився перебратись лісом, щоб тільки скоріще бути у себе.

З початку йшлось йому незгірше, відтак почало чим-раз більше темніти, сліди стежки затиралися, а краю ліса не було видко. Василь гадав, що ще до ночі його перейде, а забув бідолаха про одно: що ледви плентав ногами і що хвиля мусів приставати та відпочивати, не так як раніще, коли, як то кажуть, ішов з кіньми на здогін.. Вже цілком потемніло, зачав падати густий дощ зі снігом і вітер з двоєною силою гуляв по лісі, згинав до долу молоді дерева, ломив галуззя і морозив кров в жилах.

Зразу світив Василь сірниками, а відтак і тих в него не стало...

Так вже був втомлений, що ледви йшов — вкінці поховзнувся і припав до землі. Перед ним стояла непробита темрява, над головою гудів вітер і сипав дощем та снігом. Серце Василя огорнув страшний ляк, бо нагло зрозумів те своє безвихідне становище — що втратив лорогу, що заблудив у темряві, з якої йому омліваючому нема виходу. Якби навіть ще йшов, не знав, чи власне не

Аптика під „Звіздою“ — управитель маґістер **Кароль Візель** — поручає всі артикули, входячі в круг аптики. При аптиці ДРОҐЕРІЯ.
-- ЙОСИФА МАШЕВСЬКОГО -- — вул. Францішканська ч. 24. —

глійцеві така програма політична мусить видатися відразливим варварством?

Коли галицько-польська преса мала хоч дрібку політичного розуму, хоч дрібку етики, а не кермувалась ґешефтярством, яке нароком розбуджує в безкритичних масах інстинкти ненависти і мести, щоби лиш нумер добре пішов, колиб ця преса мала, не кажу вже совість, але почуття прімітивної чемности, — то не частувалаб своїх читачів на їх оглупіння такими Räubergeschicht-ами, як це сістематично робить, не називалаб Українців заєдно ukraińskimi zbójami, не плюгавилаб і не осмішувалаб по глупому цілого народа в очах своїх читачів, не розбурхувалаб в них безпотрібної ненависти, — бо це все вже через само деморалізування польської суспільности приносить польській державі лиш шкоду. А колиб ця преса мала совість, вглянулаб радше в це, що в краю діється, і піднеслаб проти цього своє veto. А вглянути булоб в що і до піднесення vet-а булоб аж надто багато причин і нагод. Діються річи в краю, що сором про них і подумати, а допускаються їх люди, що справедливо числять на безкарність. Бо і якжеж їм на неї не числити! Одиноке форум, деби ці річи можна наклеймити, — це польська преса, бо українська має свою питому цензуру. А ця преса, замісць сповняти своє культурне завдання — своїми писаннями лиш апробує злочинну роботу таких людей!

Закидує нам польська преса, що ми народ варварський, до культури неспосібний, що селянство наше — це дич, а інтеліґенція наша — це банда продажних, підкупних злодіїв, що ми одним словом до життя творчодержавного ніяк неспосібні, бо ми елемент наскрізь деструктивний. Шкода часу на полеміку з такими закидами, але польській пресі вкажу лиш на це, що по її власним донесенням в Краківському, отже в самому осередку польської культури, до тепер ще не знесено доразних судів за морди і рабунки. А прецінь для кількох спорадичних випадків доразних судів ніде не заводиться! Та чи лише в Краківському заведено такі суди? А щож діється в бувшій Конґресівці, що її галицько-польські часописи прилюдно називають chorą dzielnicą, а деякі домагаються навіть відокремлення Галичини від неї? В польській армії заведено Соймом ухвалений закон про кару смерти за крадіж публичного гроша. І справедливо. Але чи такий драконський закон видається там, де лише заходять поодинокі случаї дотичної провини? А корупція серед урядництва? A urzędnicy z domowem wykształceniem, про яких махерства леґенди оповідається, а навіть пишеться чудасії? А рабунки і крадежі на залізницях? Таж це річи, про які горобці на дахах цвірінкають! А прецінь як глупим, прямо безглузним булоб це, якби хто на тій основі хотів узагальнювати і видавати анальоґічний суд про польський нарід, як це робить галицько-польська преса у відношенню до українського народа!

Це поведення польської преси у відношенню до галицьких Українців і сістема, яку вона заступає супроти нашої нації у Східній Галичині, не вплинуть на зміну політичної орієнтації українського населення у цьому краю, вже хочаби по цій простій причині, що шкалювання, репресалії, нагінки і так звані »карні експедиції« ще ніколи не були властивою дорогою до помирення.

Dosyć powiedzieć, że nikt nie zagrzebie
Ducha swobody — chyba on sam siebie.
Bo własne tylko upodlenie ducha
Ugina wolnych szyję do łańcucha.

каже Міцкевич в своїм переспіві Байронівського Ґіявра, а чи справедливо, це польський нарід найліпше може сам оцінити, бо такі „карні експедиції“ вже перебував.

Так думав Байрон, так думав Міцкевич, так думаю, не підхлібляючи собі, і я, і так думають, уявляю собі, і в кермуючих сферах Анґлії, бо там мабуть також є тямущі люди. Там про настрій галицько-польської преси і про сістему в краю, здається, не согірше є поінформовані, а що їм це, рівнож як і мені, не по нутру, тож покивують на це задумчиво головами — і ждуть.

Але як-небудь уложиться політична будуччина Східньої Галичини, я в помирення обох націй в цьому краю вірю. Бо і чомужби не мало колись до нього прийти? Люде прецінь не вовки, а отверезіння мусить раз прийти. До чогоб це дійшло, якби люде мусіли вічно вести національну боротьбу? Коли людству остогидли релігійні війни, і як аксіом справжньої культури проголошено вкінці релігійну толеранцію, то чомужби аксіом національної вирозумілости мав бути неможливим? До цієї вирозумілости буде мусіло прийти, лиш дорога до неї не поведе ніколи через теперішню галицько-польську пресу і ніколи через жандармерію. Це виключене. Інша річ, коли це прийде!

Польська нація має тисячі справ превеликої ваги до поладнання, та на жаль на верх польської політики вибилась програма, яка є безперечно наругою з усього, що Полякам повинно бути святим. Коли якась нація перебула 150-літний гніт, і це не аби-який, повиннаб зі своєї історії винести принайменче цю одну науку, що »карними експедиціями« і жандармерією не доходиться до додатньої цілі. »Карні експедиції« набрали взагалі поганної марки. Пригадаю лиш, які наслідки мала австрійська »карна експедиція« до Сербії. Здається, що усякі Гецендорфи і Берхтольди гірко тепер в душі каються за неї. Та це річ певна: держави будується не на місяці, ані на квартали, а »карні експедиції« мають це до себе, що спомин про них в народній пісні любить жити не десятками літ, але цілими століттями.

Роман Гамчикевич.

Земельна „реформа“ на Буковині.

Одним з найголовніщих питаннів у кожній державі, в якій селянство являється поважним чинником її життя — це аґрарна реформа. Питання, в якого розвязці, здавалося, має мати місце тільки справедливий поділ землі при незвичайно совіснім та точнім розгляненю місцевих відносин. Та на жаль дуже часто кидається у цій справі на бік усі прінціпи справедливости, і правительства уважають аґрарну реформу як середник до сповнення своїх політичних цілей. На цьому становищі стало також й румунське правительство, видаючи аґрарну реформу для окупованих українських земель.

Головні постанови цеї реформи ось які: Найбільшою рільничою одиницею на низах являється 250 гектарів пригожої до управи землі, в горах 500 гектарів.

Вивласненими з дотеперішного земельного майна оголошується:

1) чужинців, які до 1/VIII 1914 не були буковинськими або румунськими горожанами;

1) усі юридичні особи: (брацтва, фонди, товариства);

3) цих власників, що перебувають постійно за кордоном, або які перебуватимуть більше чим пів року поза областю доповненої Румунії (Буковини), числячи від 1. серпня 1919 до 1. серпня 1924 р.;

4) власників цих посілостий, що находилися в аренді більше чим девять літ між 1905—1919 р. 5) ці, що не займаються головно хліборобством, і 6) особи, що є під інтердиктом, кураделою ітд.

Декрет цей зносить сервітути без жадної нагороди.

Усі вивласнені об'єкти переходять з днем оголошення декрету на власність румунської держави, як »Фондул буковнеан де

піде противною стороною — і нараз перебіг мороз по його тілі такий, який приходить у людей, що бачать смерть перед очима...

Троха посидів, але стало йому дуже холодно, мовби хто обложив його цілого ледом і він піднявся та почав махати руками, щоб розігрітися.. А буйний вітер віяв і віяв, а цілий ліс шумів і стогнав та вже таким важким і страшним стогоном, що Василеві стало дубом волосся на голові — бо у тому грізному крикові природи почув він її голос і зрозумів, що саме вона тепер до нього говорить...

„Чоловіче немічний і безумний — гудів ліс — ти намаєшся перебити головою ґранітну скелю і шукаєш радости-щастя в життю, гониш за ними мов за блудним вогнем і хочеш вірити у правду і перемогу слушної справи, а кругом тебе брехня й облуда, кругом тебе брутальна міць сильніщих, яка нищить все добре і ніжне. Даремні були всі твої важкі зусилля і муки, згинеш як згинуло тисячі і тисячі у вічнім забуттю, нікому не зробив ти і не зробиш нічого доброго, ніхто навіть тебе добрим словом не помяне...“

І Василь Вишенський понурив бідну голову та гарячі сльози невимовного жалю й розпуки поплили з його запалих очей. А зимний осінний вітер віяв чим-раз дужше, свистав по темному лісі і сміявся скаженим сміхом над недолею безталанного чоловіка.

* * *

Довго стояв так Василь Вишенський на одному місци, приголомшений тим, що діялося кругом нього, слабий, і безпомічний. Відтак почала буря притихати, небо було ще вкрите темними хмарами, ще падав дощ але вже дрібний і вітер переходив ще лісом, але чим-раз слабший та тихіщий. У серце Василя вступили інші почуття, які поволі займали місце зневіри і розпуки. Перед очима його душі стали веселі малюнки минулих літ, стали його діти, які так тужно чекають на батька і десь певне у тій хвилі моляться за нього — і він цілою силою духа намагався перемогти немічне тіло — рушив з місця і подався наперід...

Не зважав на це, що галуззя ранило йому лице та що заєдно поховзувався, і коли упав, піднімався знову і йшов, йшов наперід...

Сунув так добру годину і хоч серце било в нього молотом, хоч ввесь зіпрів — не приставав ані на хвилину...

Нараз почав ліс рідшати. . . . . і коли вийшов на розлоге поле, десь далеко у нічній темряві заблимало світло, зразу слабе і тремтяче, яке згодом ставало чим-раз більше і ясніще. А у світлі тім, біля якого показалися ще другі менші світла — пізнав Василь Вишенський світло з вежі рідного місточка... І знов покотилися з його очей грубі сльози, але вже сльози безмірної радости, такої великої і могучої, яку може відчути тільки чоловік, що вже падав у пропасть і чудом спасся від загибели...

Скріпилася сила Василя Вишенського та зросла мов у велита, надія вступила у серце і швидко мов за „юних днів“ прямував він знаною вже добре рівною дорогою на зустріч сьому світлові, що стало йому сонцем, яке несподівано засвітило у нічній темряві.

Гр. кат. Уряд парохіяльний
в Перемишлі пл. Чацького ч. 6. прийме сейчас **дяка** для катедральної Церкви в Перемишлі. Платня після умови. Рефлектуючі на цю посаду нехай внесуть негайно подання.

Важне для жіноцтва! Швальня Сиріт-ського Захисту при вул. Сяновій дол. ч. 30. виконує по найновіщим модам всі роботи, що входять в круг жіночої конфекції як сукні, жакети, верхи на футра, одіж для дітей; перерібка старомодних одягів на нові. Замовлення виконуються скоро і по найдешевших цінах. **Увесь дохід на удержання сиріт-дівчат!**

Я набув на власність КАВАРНЮ
Поробивши відповідні зміни, повідомляю, що буду подавати всілякі напої найліпшої якости як також зимні і гарячі перекуски.
Часописи місцеві, краєві і заграничні.

„ВАРШАВА“

Щодня КОНЦЕРТ
знаменитої капелі сальонової.
З глибоким поважанням **Шимон Гутт**
властитель каварні.

памент ал статулуй«. Держава оставляє собі право надати полекші деяким власникам, о скільки їх державна діяльність цього вимагає.

Безземельні хлібороби одержують чотири гектари землі на низах, а 8 в горах. Цих, що хотілиб поселитися по віддалених громадах (тут ходить о кольонізацію нашої врожайної північної української Буковини Румунами) уважається за осадників і як такі одержують 5—10 гектарів, обістє і невелику підмогу на інвентар. В першій мірі наділами користуватимуться ці, що служили у румунському війську, опісля інваліди, вкінці потерпівші війною. Люде, які в супереч своїй повинности не ставилися в 1919 році до бранки, не дістануть жадних наділів. Крім цілих земельних частин (4—8 гектарових), які приділюється безземельним, є ще доповняючі частини, які одержують ці, у яких менше чим 4 гектари землі. Парохам оставляєся 6 гектарів, дякам 2, народнім школам до хліборобських практик 1—4 гектари. Наділеної землі не можна перед 10 роками продати, поділити, заставити або задовжити.

Ціну за вивласнені обєкти установлює відповідно до роду почви землі центральна комісія на основі довоєнних цін. Вивласнені обєкти сплачуватиметься земельними облігаціями в цей спосіб, що зрівнується номінальну вартість відповідно до законного курсу валют. Так само відсотки сплачуватиме довжник земельними облігаціями після потручення 35%, які зобовязується заплатити румунська держава. Речинець сплати минає по 50-ьох роках. До підпису контрактів уповновласнений краєвий банк. Виконання аграрної реформи переводять повітові комісії. Центральна комісія матиме свій осідок в Чернівцях; в склад цеї комісії входить поважне число поміщиків, 2 учителів, 2 дяків і кількох мужиків.

З повисшого начерку виходить ясно, що румунське правительство береться до захоплення української земельної власности в свої руки та до заселювання українських околиць румунськими »безземельними«. За »аграрностю« криється очевидна політична ціль: ослабити на Буковині українство а по можности й знищити його цілковито. Та український нарід на Буковині докаже, що це останеться нездійснимою мрією румунських шовіністичних реформістів, на якій вони можуть болючо попектися!

Що чувати в світі?

Румунія мимо наказу коаліції не уступає з Будапешту, оправдуючи своє становиско побоюванням повороту большевізму. На ділі річ мається так, що румунський наслідник престола, а радше амбітна румунська королева хотілаб злуки Угорщини з Румунією. Тому зі сторони Румунії а також Італії попирається круги монархістичні в тій надії, що вони рішать справуУгорщини згідно з румунськими династичними бажаннями.

В самій Румунії заноситься на революцію. Так в Букарешті як і окупованих провінціях шириться республиканський рух. В Букарешті уладжено велике віче, на котрім бесідники в своїх промовах називали короля „малпою“. Військови ледви удалося розвязати віче. Ця подія не ворожить нічого доброго для румунської династії.

В Америці на комісійних нарадах сенату ухвалено значною більшістю голосів аж 14 поправок версальського мира, які основно зміняють його зміст. А ще до того додано, що тоді трактат увійде в життя, коли три великі держави приймуть ті поправки. Колиби справді їх узгляднено то рішення коаліції, як н. пр. ліга народів, загальне розброєння або зменшення мілітаризму у всіх народів лишилобся лиш історичним спомином без реальної підстави на їх здійснення. Мир тепер заключений щораз певніще належалоб уважати за хвилевий відпочинок, по якім певно зірветься ще страшніща світова хуртовина, вже не боротьба держав, але справдішна боротьба народів. Цю небезпеку зрозумів благородний Вільсон по своїм повороті у вітчину, коли близше пізнав настрій своїх земляків. Він постановив їх переконати о слушности своїх поглядів та безуспішною працею так втомився, що аж занедужав.

Боротьба з большевиками не устає. З усіх сторін напирані бороняться завзято. Большевики знають, що тепер рішається їх доля, бо ходить о два столичні городи Петроград і Москву. В тіснім порозумінню під Петроградом боряться війска Юденіча, а під Москвою добровольці Денікіна. Колиб упали ці міста, справа большевицька булаб зліквідована.

Справа Петлюри і Денікіна ще не вияснена. Хоч між ними тревають боротьби, то мимо того ведуться переговори. Польські часописи донесли, що в штабі Денікіна находиться офіцер українського штабу, а й місія Петлюри пробуває під цю пору у Денікіна, з якою переговорюється з великою сердечністю. Ці вістки звучать дуже неімовірно.

В справі Східної Галичини нема новіщих вісток від цеї, яка доносила, що ця справа взяла для Польщі некорисний оборот. Як доносить львівський „Dzień“, англійські політики займають виразно неприхильне становище супроти Польщі, мотивуючи це тим, що вони звязані в ділі Сх. Галичини обіцянками, даними українській і російській делегації.

ВСЯЧИНА.

По чотиродневнім штрайку виборив собі друкарський персонал висшу платню. Через те кошти друку значно пішли в гору і ми приневолені підвисшити ціну „Укр. Голосу на 70 сот. від примірника. Чвертьрічна передплата виносить 10 Корон.

Аґенції і фірми, яким ми висилаємо „Укр. Голос“ до розпродажи, просимо негайно надіслати належитість. О те саме просимо і предплатників, що залягають з передплатою, бо видавництво бореться з грошевими трудностями.

„Світ дитини“. Під таким титулом зачав у Львові виходити багато ілюстрований двотижневник для українських дітей. Обовязком родителів і опікунів — запренумерувати цей часопис, щоби видавництво могло сповняти своє завдання. Наша Адміністрація долучує сьогоднішного числа картки якими зволять наші читачі замовити „Світ дитини“ для своїх діточок. Новому видавництву кличемо „Щасть Боже!“

На **Загальних зборах** „Філії Союза Українок“ в Перемишлі д. 26. X. вибрано Виділ, який уконституовався так: голова: гром. Дмоховська Людм., заст. гол.: гром. Борисова, касієрка: гром. Фуяревич, секретарка: гром. Чайківська, господиня: гром. Розмусова. Члени виділу: гром. Дмоховська Теод., Доротякова, Нановська, Тишинська; їх заступ.: гром. Кадиківна, Квасниця, Ломінська. Контр. комісія: гром. Кулицька, Рейнаровичева, Созанська. Покликано до життя три секції при товаристві: 1. релігійно-гуманітарну під пров. Борисової, 2. господ.-торговельну під пров. Ломінської, 3. просвіт.-шкільну під пров. Тишинської.

Грошеві перекази треба адресувати тільки по українськи.

Саковська Рузина і Верхоміївна з Медики зложили для інтернованнх 98 К., а крім того зерно, бараболі і яйця. Честь патріоткам!

Отсим повідомляється українське громадянство, що Український Горожанський Комітет в Перемишлі, оснував за дозволом властей слідуючі секції:

1) Секцію правної поради, в якої обсяг ділання входять справи, які повстали по причині воєнних подій.

2) Секцію ліквідаційну, якої завдання — полагоджувати всякі претенсії до б. австрійського скарбу. — Праці в цих секціях піднялись наші правники й урядують при вул. Костюшка ч. 5 (Народний Дім) від год. 9—1 і від 2—4.

3) Секцію Самаританської Помочі, якої ціллю — нести поміч полоненим та інтернованим. Канцелярія цеї секції находиться при вул. Костюшка ч. 7 (дім Тов. „Віри“ й відчинена для сторін від год. 10—1.

Справи в згаданих секціях полагоджується безплатно.

Всіх, що вміють робити соломяні черевики проситься, щоби зголосилися зараз до канцелярії „Самаританської Помочи“ в Перемишлі вул. Костюшка ч. 7 між год. 10—1).

Загальні Збори перемиського Кружка Українського Товариства Педаґоґічного відбудуться в неділю, 2 падолиста, о год. 4 пополудни в салі Бесіди.

Предмет: Справи фінансові Товариства.

Гамчикевич, голова

Один з наших еміґрантів, що перебуває тепер на угорській Україні, пише таке: Увесь час до тепер перевели ми для народної справи безкористно. Прибиті подіями, були ми щасливі, що маємо спокій... А тимчасом наші кацапи не спали а взялись за діло. Зїхались з Лемківщини ще в марті, взяли в свої руки провід тутешньої політики, позаймали добрі посади в ужгородськім ґубернаторстві і в жупанатах і стали скликати віча, на яких перед темним народом нападали на Українців і очернювали їх. Їх тижневник „Русская Рада“ мусів в кожному числі вилаяти як не Петлюру то Петрушевича. Нині кацапи вже отверто жадають російської школи, носять російські відзнаки, а синьо-жовті здирають і топчуть. Рівночасно в Чехії орґанізують денікінівські відділи і затягають до них Українців. Офіцери-кацапи фідик і Мартинович перейшли з укр. війська до них і завзято аґітують проти Українців. Під впливом цього і між нашим громадянством в Чехії зачалась живіща робота, а на угорській Україні будиться українофільська реакція. В опозиції проти кацапів стала змадяризована інтеліґенція і священики, котрі бояться православя, яке вже починає ширитись. Біда в тім, що народ ненавидить і священиків і інтеліґенцію, бо уважає їх як мадяранів своїми ворогами. А ми згідні з ними в тім, що вони бажають народньої мови в шкільництві.

Отсе витяг з листа одного з наших еміґрантів. Сумні гороскоти! Нічо тут не поможе і „прихильний нам вітер, який починає віяти з Праги“, а якому автор приписує прямо чудотворство, бо „може справа наша возьме тут гору“ і т. д. Ми радилиб нашим еміґрантам, щоб вони не чекали на „прихильний вітер“ ані не привязули своїх надій... до мадяронів. Тут треба солідної праці з долу, від початків. Багато наших еміґрантів сидить без діла у Відні чи Празі, мусить жити з невеликих підмог правительства і промирати з голоду. Чи не ліпшеб було жити з тої підмоги на Угорській Україні? Вже „Вперед“ дорікав Відневі, що він видає часопис для горстки еміґрантів замісць видавати його на Угорській Україні — по можности в тамошнім діялекті і старим правописом.

Еміґранти моглиб тут занятися працею просвітно-культурною, пропаґандою українства взагалі. Аматорський театр зробив би цій пропаґанді велитенську прислугу. Також требаб негайно взятися за видавання популярних брошурок (просвітних листків) в тамошньому говорі.

НАДІСЛАНЕ.

Краєвий адвокат і військовий оборонець

Др. РОМАН СЕКЕЛА

веде канцелярію в Перемишлі

в домі Міщанської Каси біля „Народного Дому.“

Потребую сейчас проворних, чесних і до праці охочих людей, які занялибися в своїй околиці збираннєм замовлень на знамениті, правдиві швайцарські кишеневі годинники марки „Prèvotè“.

Плачу високу провізію.

Дуже добрий і легкий заробок, бо кождий потребує доброго годинника, якого тепер брак, а ціни щораз дорожіють.

На жадання даю також більшу скількість годинників на розпродаж в коміс за попереднім зложеннєм цілої належитости яко кавція. Близші услівя письменно.

Володимир Медвецький, гуртівний склад і продаж годинників, **Львів,** вул. Супінського ч. 27.

Дуже важне для всіх!

Вже надійшов перший транспорт правдивих швайцарських, кишеневих

ГОДИННИКІВ марки „Prèvotè“

в правдивій ніклевій і подвійній оправі, з секундовою вказівкою, дуже сильної панцирної конструкції, а за добрій хід даю повну ґваранцію.

Ціна 1 штуки К 260·—

до сего дуже гарний, сильний, подвійний ЛАНЦУШОК, щиро золочений за 1 штуку К 15·—

Спішіться з замовленнями, як довго запас стане, бо годинники безнастанно дорожіють.

При замовленню належить прислати гроші з гори і К 5·— на кошта пересилки. При більшім замовленню уділяю відповідний рабат.

Володимир Медвецький,
гуртівний склад і продаж годинників,
Львів, вул. Супінського Ч. 27.

Асекуруйте свої будинки і движимости від огню в Товаристві взаїмних обезпечень у Львові „Дністер“.

Торговля товарів корінних вин і делікатесів

під фірмою під фірмою

Станіслав

Страховський

В ПЕРЕМИШЛІ,

(давніще ІВАН БОРИС)

зістала перенесена з давного льокалю ринок ч. 8. до власного льокалю Ринок ч. 12. (побіч п. Райфа), а по укінченню адаптацій і заосмотренню в свіжі і добірні товари отворено її з кінцем жовтня.

Гуртовна і детайлічна продаж

ДРОҐЕРІЯ

Аптичний склад і Перфумерія

МАҐІСТРА ФАРМАЦІЇ

М. ЛЯВФЕРА в Перемишлі,

МІЦКЕВИЧА 2.

МАЙСТЕРНЯ

жіночих і мужеських одягів

ДМИТРА КОКОТА

при вул. Словацького ч. 63.,

виконує по найновійшим журналам всякі одяги для жінок і мущин.

Замовлення виконуються елеґантно і швидко.

Ціни найприступнійші.

Одинока українська

КРАВЕЦЬКА МАИСТЕРНЯ

ПЕТРА МЯГКОГО

в Перемишлі, вул. Ґімназіяльна ч. 2.

виконує мужеські одячи у всяких фасонах, студентські уніформи, одіння для Всч. Духовенства, плащі, пальта і тощо. Сукна в богатому виборі на складі.

Замовлення виконуються елеґантно, швидко і по найприступнійшим цінам.

Найстарша фірма в Галичині, основ. в р. 1808.

Перша Краєва фабрика дзвонів

Братів ФЕЛЧИНЬСКИХ

в Калуші, філія ПЕРЕМИШЛЬ,

вул. Декерта ч. 9.

Відзначена на І-шій українській виставі в Стрию і на краєвих виставах золотими медалями і дипльомами.

Припоручає дзвони гармонійні найновійшої системи до обертання — переливає розбиті дзвони в найбільших вагах і розмірах.

„ВІДБУДОВА“ Промислово-торговельна Спілка з обм. порукою **у ЛЬВОВІ, вул. Костюшка 3.,**

доставляє:

огнетревалі каси	пилки
ремісничі знаряди	ваги
рільничі машини	оси до возів
кінські підкови	коси й серпи
цвяхи	плуги
борони	цемент
млинкі до чищеня збіжа	бляху
січкарні	папу
кухонне начиння	дахівку.
сокири	

— Кухонні начиння, —

залізні товари, насіння

поручає Краєвий СОЮЗ господарських Спілок в Перемишлі.

І. БОРИС

~ Перемишль-Ринок ~

поручає:

Фарби до матерій в ріжних барвах.
Насіння ярин, пашних бураків і трав.
Паста до обувя, вазеліна.

Українська Щадниця

в Перемишлі, ул. Костюшка Ч. 3.

приймає і дальше щадничі вкладки що дня в годинах урядових і опроцентовує їх на давні книжочки на $2^1/_2$ %, а на нові на 2%, з тим однак що на давні кнoжочки місячно можна вкладати не більше як 5.000 К.

Позичок гіпотечних і векслевих на разі аж до відкликання не уділяє.

Признає позички на застав цінних паперів. Принимає пересилку капіталів за посередництвом замісцевих Банків.

РОБІТНЯ ОБУВЯ

МИКОЛИ МАЦЬКОВА

в Перемишлі, Засяння, вул. Петра Скарґи ч. 8.

Поручає свої знані з доброти шевські вироби по можливо приступних цінах.

Одинока українська

ПЕРЕПЛЕТНЯ

всілякого рода книжок, евангелій, оправа образів, паспорту (pasportous)

Івана Маївки

В ПЕРЕМИШЛІ

при вул. Ґродській ч. І.

Земельний Банк Гіпотечний

Спілка акційна у Львові (Підвалє 7).

Акційний капітал . . . К. 3,000.000
Резерва банку . . . . К. 380.000

Власна каменіця, куплена в 1918 році.

Переводить всякі банкові справи під найкориснійшими умовами.

Приймає вкладки на біжучий рахунок.

Уділяє позички: гіпотечні, векслеві, та на підклад вартних паперів.

Продає і купує всякі цінни папери, вимінює заграничні гроші.

Комісово купує або і продає посілости, рільні плоди, господарські знаряди і всякі товари.

НАРОДНЯ ТОРГОВЛЯ

Перемишль, Костюшка, ч, 5.,

поручає: **товари корінні, вина літурґічні і столові. — Сіль кухонну білу.**

Фарби до матерій в ріжних барвах. Насіння ярин, пашних бураків. Пасту до до обувя, вазеліну.

Щітки і мітли рижові.

Товариство взаїмного кредиту

„ВІРА“

стовар. зареєстр. з обмеженною порукою

В ПЕРЕМИШЛІ,

приймає вкладки до опроцентованя на 3% і оплачує за вкладників податок рентовий від процентів; вкладати може кожний навіть і не член; на жадане звертається вкладку кожнoгн часу, навіть без виповідження (за ескoнтом). **Позички уділяє** Товариство **„Віра“** своїм членам, дн позичок вимагає ся **гіпотеки** або **доброї поруки.**

Членом Товариства може бути кожна особа, що є спосібна до зобовязань правних.

Чистий зиск розділяє ся межи членів яко дивіденди від уділів і на добродійні цілі.

Дирекція Тов. „Віра“ в Перемишлі.

Не викидати вичесане волосся!

З вичесаного волосся виконую найкращі прически і наймодніщі роботи перукарські.

Купую вичесане волосся!

Великий вибір варкочів і сіток на волосся.

ФРІЗІЄРСЬКО-ПЕРУКАРСЬКИЙ ЗАКЛАД

С. ЛЯВФЕРА

Перемишль, ринок 5.

Видає і за редакцію відвічає: Дмитро Ґреґолинський.

З друкарні Кнолера і Сина в Перемишлі.

KUL